

THE
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Roshani Chokshiová

Zlatí

vlci

HOST

Honba za starodávným artefaktem

PAŘÍŽ, 1889

Město je na vrcholu pokroku. Světová výstava vdechla ulicím nový život, ale vytáhla na světlo i pradávna tajemství. Lovec pokladů a zámožný hoteliér Séverin Montagnet-Alarie ví o všem, co se v metropoli šustne. Shodou okolností je donucen ke spolupráci s mocným Babylonským řádem. Séverin by jindy pro členy řádu nehnul ani prstem, jenže odměnou je poklad, o kterém se mladíkovi ani nesnilo: jeho právoplatné dědictví.

A tak v honbě za starodávným artefaktem dává dohromady skupinku nepravděpodobných odborníků: konstruktérku s nesplaceným dluhem, historika, který přišel o domov, tanečnici s temnou minulostí a svého bratra ve zbrani.

Společně se vydávají na dobrodružnou cestu do jiskřivého a nebezpečného nitra Paříže a to, co objeví, možná změní běh dějin – pokud se skupině podaří zůstat dostatečně dlouho naživu.

Roshani Chokshiova

Anti Violence

THE GILDED WOLVES

Copyright © 2019 by Roshani Chokshi

Translation rights arranged

by the Sandra Dijkstra Literary Agency

All Rights Reserved

Translation © Alžběta Lexová, 2020

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2020

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0457-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-0458-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0459-6 (MobiPocket)

Věnování

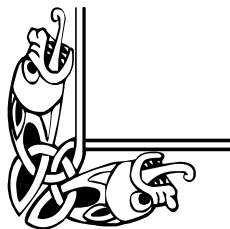
*Amanovi, který řekl:
„Napiš, že jsem borec.“*

Ne.

*Fléctere si néqueo súperos Acheronta movebo.
Nemohu-li pohnout nebem, rozpoutám peklo.*

Vergilius

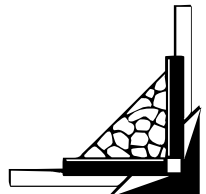

Ve Francii kdysi existovaly čtyři klany.

A stejně jako ostatní klany Babylonského
řádu i francouzská frakce přísahala,
že bude střežit svůj Babylonský fragment,
zdroj veškeré tepecké moci.

Moci, která se mohla
rovnat dílu samotného Boha.

Jenže pak jeden z klanů upadl v nemilost.
A další z linií vymřela bez dědice.
Nyní zůstává už jen tajemství.

Prolog

Matriarcha klanu Koreů měla zpoždění. Běžně si s dochvilností nedělala hlavu, protože ji považovala za nepatřičnou ukázkou dychtivosti, vhodnou tak akorát pro pracující třídu. A do té ona nepatřila. Navíc ji představa večera stráveného v přítomnosti toho špinavého míšence, který stál v čele klanu Nyxů, nijak zvlášť nelákala.

„Proč ještě nemám přistavený kočár?“ zahřímala ve vstupní hale.

Příliš pozdní příchod by vyvolal klepy, které by byly ještě mrzutější a nevhodnější než dochvilnost.

Matriarcha si smetla z šatů neviditelné zrníčko prachu. Její hedvábnou róbu vytvořili v salonu Raudnitz & Cie. na Place Vendôme v srdci Paříže. Modrý hedvábný lem zdobily taftové lilie a na hlubokém výstřihu a dlouhé vlečce se rozvíjely květy pryskyřníku a břechťanu, od nichž se jemně odráželo světlo svíček. Šlo o dokonalou ukázkou tepeckého umění. A ještě aby ne, vzhledem k té nehorázně ceně.

Ve dveřích se objevila hlava kočího. „Omlouváme se, madam. Už jen chvíličku.“

Matriarcha ho propustila povýšeným mávnutím. Na ukázku se jí zableskly černé trny a modré kamínky Babylonského prstenu, který nosila ode dne, kdy se úspěšně vypořádala s konkurencí v podobě ostatních členů rodiny i s vnitroklanovými intrikami a stala se matriarchou klanu. Věděla, že se její potomci a ostatní členové klanu už nemohou dočkat, až zemře a předá prsten dál, ale ona se na věčnost ještě nechystala. A do té doby budou tajemství prstenu znát jen ona a patriarcha klanu Nyxů.

Když se matriarcha dotkla pozlacených vzorů na tapetě, na okamžik mezi nimi zazářil symbol propletených trnů. Usmála se. Tapeta, stejně jako všechny tepané předměty v domě, nesla pečeť klanu.

Na první artefakt, kterému pečeť vtiskla, nikdy nezapomněla. Díky moci prstenu si připadala jako bohyně v lidském těle. Ačkoli ne vždy tomu tak bylo. Zrovna včera pečeť Koreů z jednoho předmětu sejmula. Nechtěla, ale šlo o kousek určený k aukci řádu, která se konala minulý týden, a jisté tradice se musejí dodržovat...

Včetně večerí s hlavou druhého klanu.

Matriarcha vykročila k otevřeným dveřím a zastavila se na žulovém prahu. Hedvábné kvítky róby se před chladným nočním vzduchem zavřely.

„I já bych zapřahala rychleji!“ zavolala do noci.

Kočí neodpověděl. Matriarcha si přitáhla šál blíž k tělu a vyšla ven. Spatřila kočár, čekající koně... ale kočí nikde.

„Copak jsou všichni v mé domácnosti úplně neschopní?“ zamumlala si pro sebe a zamířila ke koním.

Dokonce i její kurýr — který měl pouze doručit darovaný předmět na aukci řádu a vrátit se domů — naprosto selhal. Ne-pochybně ke svému seznamu pochůzek připojil: opít se v Ede-nu, v tom špinavém doupěti, jež se vydávalo za hotel.

Kočího našla vedle kočáru, ležel tváří k zemi. Matriarcha klopýtla vzad. Dupání netrpělivě přešlapujících koní náhle ustalo a noc se ponořila do tíživého ticha.

Kdo je tam, chtěla se matriarcha zeptat, ale slova jí odumřela na rtech.

Zacouvala. Její boty dopadaly na štěrkovou cestu naprosto neslyšně. Jako by byla pod vodou. Rozběhla se ke dveřím a rozrazila je dokořán. Zalilo ji světlo lustru a ona si už

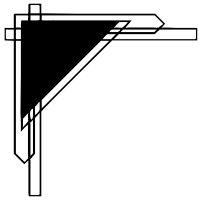
už myslela, že je v bezpečí, ale vtom se zachytila podpatkem o lem šatů a zakopla. Nedopadla však na zem.

Dopadla na nůž.

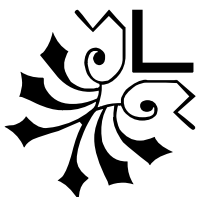
Neviděla ho, pouze cítila. Ostrý tlak pronikající klouby, praskání kosti, horkou vlhkost v dlani vsakující se do drahých zvonových rukávů róby. Někdo jí odsekl ukazovák s Babylonským prstenem. Matriarcha nestačila ani zalapat po dechu.

Vytřeštila oči. Po stropě klouzala tepaná světýlka ve tvaru můr, se smaragdovými plátky namísto křídel. Několik z nich se tam uhnízdlilo jako hvězdy.

A pak, koutkem oka, zahlédla matriarcha těžkou tyč.

Část první

**Z ARCHIVNÍCH ZÁZNAMŮ
BABYLONSKÉHO ŘÁDU**

Původ říše

Emanuel Orsatti,
klan Orcusů z italské frakce řádu

1878, za vlády krále Umberta I.

Tepecké umění je staré jako sama civilizace. Naše překlady napovídají, že pradávné říše přisuzovaly schopnost tepectví celé řadě mytických artefaktů. V Indii lidé věřili, že jim tuto moc propůjčuje miska boha Bráhmny. Peršané za její zdroj považovali Džamšídův pohár a tak dále.

Mýlili se, třebaže byly jejich domněnky nápadité a přesvědčivé.

Tepectví umožňuje přítomnost Babylonských fragmentů. Jejich přesný počet neznáme, avšak autor tohoto textu je přesvědčen o tom, že Bůh ve své nekonečné moudrosti po zničení Babylonské věže (Genesis 11, 4–9) roztrousil po světě alespoň pět těchto fragmentů a tam, kde dopadly, vzkličila civilizace: Egypťané a Afričané v povodí Nilu, Hindové u řeky Indus, orientálci od Žluté řeky, Mezopotámci usídlení mezi řekami Eufrat a Tigris, Mayové a Aztékové ve Střední Americe a Inkové v Andách. A na těchto místech pochopitelně vzkvétalo i tepecké umění.

První písemné zmínky o existenci Babylonského fragmentu na Západě se objevují v roce 1112. Naši středověcí bratři, templářští rytíři, přivezli jeden fragment ze Svaté země a uložili ho

*do evropské půdy. A my jsme v průběhu následujících staletí
tepecké dovednosti pozvedli na nevídanou úroveň. Tepectví je
jako každé umění božím požehnáním, neboť odráží nádheru
božního stvoření, stejně jako jsme i my sami byli stvořeni
k Jeho obrazu. Tepectví však není jen aktem zrodu, dokáže ho
navíc tvarovat i měnit.*

A řád má svatou povinnost tuto schopnost chránit.

*Strážit tajemství místa uložení Západního Babylonského
fragmentu je naším posláním, neboť kdybychom u tuto moc přišli,
troufám si tvrdit, že by to znamenalo konec civilizace.*

1

Séverin

Před týdnem...

Séverin pohlédl na hodinky: zbývaly dvě minuty.

Všude kolem něj byli členové Babylonského řádu. Na tvářích měli masky, tiše si povídali nebo se ovívali bílými vějíři a netrpělivě vyhlíželi poslední položku v aukci.

Séverin zaklonil hlavu. Ze stropní fresky na ně netečně shlíželi mrtví bohové. Séverin se snažil vyhýbat pohledům na stěny, ale marně. Ze všech stran na něj útočily znaky dvou zbývajících klanů francouzské frakce. Srpký měsíce zastupující klan Nyxů. Trny Koreů.

Znaky dalších dvou klanů byly odevšad pečlivě odstraněny.

„Dámy a pánové, vážení členové řádu, naše jarní aukce se chýlí ke konci,“ oznámil licitátor. „Děkujeme, že jste se této mimořádné události zúčastnili. Jak víte, předměty nabízené v dnešní aukci pocházely z dalekých krajín od severní Afriky po exotickou Indočínu. Ještě jednou děkujeme a klaníme se dvěma francouzským klanům, které tuto aukci uspořádaly. Vzdejme hold klanu Nyxů a klanu Koreů.“

Séverin pozvedl ruce, ale nezatleskal. Světlo lustru dopadlo na dlouhou jizvu na jeho dlani, připomínku dědictví, jež mu bylo odepřeno.

Séverin, poslední z rodu Montagnet-Alarieových a dědic klanu Vanthů, stejně jméno svého klanu zašeptal. *Vzdávám hold klanu Vanthů.*

Řád před deseti lety oznámil, že linie klanu Vanthů vymřela. Řád lhal.

Licitátor se pustil do sáhodlouhého projevu o posvátných a vážených povinnostech řádu a Séverin se opatrně dotkl kradené masky. Tvořil ji jinovatkou pokrytý spletenec kovových trnů a růží vytepaný tak, že led nikdy neroztál a růže nezchřadly. Masky původně patřila kurýrovi klanu Koreů, který – odměřil-li Séverin dávku správně – nyní vospával v přepychovém apartmá Séverinova hotelu Eden.

Předmět, pro nějž sem Séverin přišel, by se měl každou chvíli objevit na dražebním podstavci. Séverinovi bylo jasné, co se stane dál. Proběhne vlašné přihazování, jen aby se neřeklo, ačkoli všichni dobře vědí, že vítěznou nabídku musí dát klan Nyxů. Přesto si ale ten artefakt nakonec odnese Séverin.

Pousmál se a natáhl prsty. Z lustru se šampaňským, jenž se vznášel nad jeho hlavou, se odtrhla jedna sklenka a vzkouzla mu do ruky. Séverin pozvedl flétnu ke rtům, ale nenapil se, jen přes její okraj znovu přešel pohledem celý sál a únikové východy. Ten východní označovaly vrstvy perleťových makronek vyskládané do tvaru obrovské labutě. Stál u nich Hypnos, mladý dědic klanu Nyxů, který právě dopil sklenku šampaňského a poručil si další. Séverin s ním už spoustu let nemluvil. V dětství si spolu často hráli, přestože byli spíš rivalové než kamarádi, a oba byli vychováváni k tomu, aby jednoho dne převzali prsteny svých otců.

Ale to už bylo dávno.

Séverin odtrhl pohled od Hypnose a zadíval se k jižnímu východu, který strážily lazuritové sloupy. U západních dveří nehybně postávali čtyři sfinxové v oblecích a krokodýlích maskách.

Díky sfinxům si řád v podstatě nemusel dělat starosti se zloději, protože sfinxova maska dokázala sledovat stopu

jakéhokoli artefaktu označeného prstenem matriarchy nebo patriarchy klanu.

Séverin však věděl, že předměty na aukci pečet žádného z klanů nenesou. Před dražbou byly oficiálně očištěny a měly být znovu označeny teprve po ní, až si je převezmou noví vlastníci. Mezi okamžikem prodeje a označením tedy zůstávalo několik drahocenných minut, během nichž bylo možné předmět ukrást. A nikdo, dokonce ani sfinx, ho nedokáže vystopovat.

Nicméně i takto zranitelné artefakty určitou ochranu měly.

Séverin pohlédl k severnímu východu, kde neoznačené vydražené předměty čekaly na své nové majitele. U dveří dřepěl obrovský lev z křemene, jehož křišťálový ocas lenivě klouzal po mramorové podlaze.

Zaduněl gong. Séverin se zadíval na pódium, kam právě vystoupal muž se světlou pletí.

„Náš poslední artefakt patří k dnešním nejlepším kouskům. Tento kompas, vytepaný v období dynastie Chan, byl zachráněn z Letního paláce v roce 1860. Nejenže dokáže správně určit směr, ale umí také odhalit lež,“ vychvaloval předmět licitátor. „Měří dvanáct na dvanáct centimetrů a váží jedna celá dvě desetiny kilogramu.“

Nad licitátorovou hlavou se rozzářil hologram kompasu. Přístroj vypadal jako kovová krabička s oblým důlkem ve středu. Všechny strany zdobily čínské znaky.

Byl to působivý předmět i sám o sobě, Séverina však mnohem více zajímala mapa k pokladu ukrytá v jeho nitru. Koutkem oka si všiml, jak Hypnos nedočkavě sepjál ruce.

„Zahajovací cena je pět set tisíc franků.“

Muž z italské frakce pozvedl svůj vějíř.

„*Monsieur* Monserro nabízí pět set tisíc. Nabídne někdo —“ Hypnos z klanu Nyxů zvedl ruku.

„Šest set tisíc,“ zahlásil licitátor. „Šest set tisíc poprvé, podruhé...“

Účastníci aukce si mezi sebou vzrušeně mumlali. Nemělo cenu zapojovat se do předem domluvené koupě.

„Prodáno!“ zvolal licitátor s předstíraným nadšením. „Klanu Nyxů za šest set tisíc. Patriarcho Hypnosi, po ukončení aukce prosím vyšlete svého kurýra a vybraného sluhu do zadní místnosti, kde budou mít podle tradice osm minut na ověření a posouzení předmětu. Artefakt bude uložen v nádobě, v níž ho budete moct označit svým prstenem.“

Séverin chvíli počkal a pak se omluvil. Rychle obešel atrium a propletl se davem ke křemennému lvovi, za nímž se rozprostírala temná chodba lemovaná mramorovými pilíři. Lev po mladíkovi přejel lhostejným pohledem a Séverin rychle potlačil nutkání dotknout se kradené masky. V přestrojení za kurýra směl vstoupit do zadní místnosti a přesně osm minut tam zkoumat předmět, který klan Koreů zakoupil. Séverin doufal, že ho kradená maska kolem lva dostane, ale kdyby šelma požadovala prokázání se katalogovou mincí – tepaným předmětem, který obsahoval umístění každého artefaktu ve vlastnictví klanu Koreů –, znamenalo by to Séverinovu smrt. U kurýra totiž tu zpropadenou věc nikde nenašel.

Séverin se lvovi poklonil a strnul. Lev ho bez jediného mrknutí propaloval pohledem. Vteřiny ubíhaly. Séverin ani nedutal. Rozčilovalo ho, jak usilovně po artefaktu prahne. Bažil po něm natolik, že mu touha snad i kolovala žilami.

Séverin klopal zrak k podlaze, dokud neuslyšel šramot přesouvajících se kamenů. Opatrně vydechl. V uších mu hučela krev. Za lvem se zjevily tepané dveře vedoucí do zadní místnosti, což by se nestalo, kdyby mu lev přístup nepovolil.

Z výklenků ve zdech zadní místnosti vykukovaly mramorové sochy bůžků a mytických bytostí. Séverin bez váhání vykro-

čil k mramorové soše vrčícího minotaura. Přiložil k nozdram sochy kapesní nůž a tepané ostří se zamlžilo dechem. Séverin sochu jedním prudkým švihnutím rozřízl od hlavy až k břichu. Ze syčícího mramoru se zvedl oblak páry, z nitra sochy se vypotácel Séverinův historik a spadl přímo na svého osvoboditele. Enrique lapal po dechu a třásl se po celém těle.

„Vy jste mě schovali v *minotaurovi*? Proč nemohl Tristan vytvořit skryš v nějakém fešném řeckém bohu?“

„Zaměřuje se na tekuté skupenství. S kamenem mu to moc nejde,“ vysvětlil Séverin a schoval nůž do kapsy. „Takže to mohl být buď minotaurus, nebo etruská váza zdobená býčímí varlaty.“

Enrique se oklepal. „Dost by mě zajímalo, kdo se podívá na vázu s býčímí varlaty a řekne si: *Tebe. Tebe musím mít.*“

„Někdo znuděný, bohatý a nepochopitelný.“

Enrique si povzdechl. „Přesně tohle od života chci.“

Oba se rozhlédli po komnatě plné tepaných pokladů, z nichž většinu rád ukradl z chrámů a paláců celého světa. Sochy, šperky, zdobené přístroje a teleskopy.

Ze zadní části místnosti na ně hleděl onyxový medvěd klanu Nyxů s doširoka rozevřenou tlamou. Vedle něj zamával křídly smaragdový orel klanu Koreů a také ostatní zvířata zastupující zbytek frakcí řádu stála v pozoru: ruský baribal vytesaný z ohnivého opálu, italský berylový vlk, a dokonce i obsidiánový orel německého císařství.

Enrique zalovil v kapsách převleku obyčejného řádového sluhu a vytáhl hranatý kovový předmět, k nerozeznání podobný tomu, jaký si v aukci zakoupil klan Nyxů.

Séverin od společníka falešný artefakt převzal.

„Pořád čekám na nějaké díky, abys věděl,“ zafuněl Enrique. „Trvalo mi věčnost sestavit přesnou repliku.“

„Šlo by to rychleji, kdyby sis proti sobě nepoštvál Zofii.“

„A jak to mám asi udělat? Tvoji konstruktérku vytáčí i to, že dýchám.“

„Tak zadrž dech.“

„Hm, dobrý nápad.“ Enrique zakoulel očima. „Koneckonců to dělám při každé akvizici.“

Séverin se zasmál. Získávání akvizic, tak svůj celkem netradiční koníček nazýval. Znělo to tak... vznešeně. Dokonce nevinně. Za svůj osvojovací návyk Séverin vděčil členům řádu. Poté, co mu odepřeli nárok na dědictví klanu Vanthů, ho dost nevybíravě zapudili ze všech aukčních síní, aby si tepané starožitnosti nemohl pořizovat zákonně. Kdyby to neudělali, možná by v něm nikdy nevzklíčila ta neutišitelná potřeba zjistit, jaké předměty před ním ukrývají. Některé z oněch artefaktů, jak se časem ukázalo, patřily jeho rodině. Když řád prohlásil, že rod Montagnet-Alarieových vymřel bez právoplatného dědice, byl veškerý majetek klanu Vanthů rozprodán. Jakmile Séverin oslavil šestnáctiny a dostal se k penězům ze svého svěrenského fondu, postupně získal zpět všechny rodinné artefakty. A potom začal nabízet své služby mezinárodním muzeím, koloniálním spolkům, zkrátka každému, koho řád okradl.

Pokud zvěsti o kompasu nelhaly, mohl by jeho prostřednictvím řád vydírat a osvojit si to jediné, po čem stále toužil: svůj klan.

„Už to děláš zas,“ poznamenal Enrique.

„Co?“

„Máš ten nepřítomný zlostný pohled. Co přede mnou skrýváš, Séverine?“

„Nic.“

„Ty a ta tvoje tajemství.“

„Tajemství dodávají mým vlasům lesk,“ prohlásil Séverin a prohrábl si lokny rukou. „Můžeme?“

Enrique přikývl. „Kontrola.“

Vyhodil do vzduchu tepanou kouli, která zůstala levitovat. Vzápětí z ní vytrysklo světlo, jež se rozlilo po stěnách a artefaktech v místnosti.

„Žádná nahrávací zařízení.“

Séverin přikývl a oba se přesunuli před onyxového medvěda klanu Nyxů. Stál na zadních nohách a v rozevřené tlamě mu jako jablko zářila rudá sametová krabička s čínským kompasem. Jakmile se Séverin předmětu dotkne, bude mít přesně osm minut na to, aby ho vrátil, jinak mu ho zvíře sebere násilím.

Séverin se obezřetně zadíval na medvědovy zářivé tesáky a vytáhl krabičku ven. Enrique už měl připravenou váhu. Mladíci si poznačili, kolik přesně původní kompas váží, a pak zkontrolovali váhu podvrhu, který se za originál chystali vyměnit.

Enrique zaklel. „O fous vedle. Ale mělo by to zabrat. Ten rozdíl je minimální.“

Séverin zaťal zuby. Ošálit váhu byla jedna věc, avšak mnohem důležitější bylo to, jestli rozdíl pozná onyxový medvěd. Ale stejně už nemohli couvnout.

Séverin vložil krabičku do medvědovy tlamy a zasunul dovnitř celou ruku až po zápěstí. Hrdlo sochy bylo suché a studené a Séverinovi se třásla ruka, třebaže se ze všech sil snažil zachovat klid. Onyxové zuby ho škrábaly do kůže.

„Dýcháš?“ zašeptal Enrique. „Já vůbec.“

„To mi moc nepomáhá,“ zavrčel Séverin.

Nyní už měl ruku v soše až po loket. Medvěd se nehýbal. Dokonce ani nemrkl.

Proč nechce tu krabičku přijmout?

Ticho prořízlo hlasité vrznutí. Séverin rychle ucukl, ale pozdě. Medvědí tesáky se vmžiku prodloužily a proměnily se

v úzké ostré mřížce. Enrique při pohledu na Séverinovu uvězněnou ruku vytřeštil oči, z tváří mu vyprchala barva a on ze sebe vysoukal jen:

„Do prdele.“

Laila

Laila vklouzla do apartmá, v němž vyspával kurýr klanu Koreů.

Stará uniforma pokojské, kterou vylovila z hadrů ve skladu, se zachytila o zárubně a Laila podrážděně zabrblala. Pokusila se látku trhnutím osvobodit, jenže tím vzniklou díрку ve švu pouze zvětšila.

„Paráda,“ zamumlala.

Vstoupila do pokoje. Stejně jako všechna apartmá v Edenu bylo i toto honosně zařízené a vybavené. Jediné, co sem nezapadalo, byl omámený kurýr, ležící tváří k zemi v loužičce vlastních slin. Laila se zamračila.

„Chudáčku. Mohli tě alespoň uložit do postele,“ řekla a špičkou nohy podebrala kurýrovo tělo a obrátila ho na záda.

Následujících deset minut apartmá mírně upravovala. Vytáhla z kapsy uniformy dámské náušnice a halabala je pohodila po zemi. Přes stínidla lamp rozvěsila potrhané punčocháče, rozházela postel a polila ji šampaňským. Potom si klekla ke kurýrovi.

„Dárek na rozloučenou,“ řekla. „Nebo omluva. To nechám na tobě.“

Sáhla pro svou oficiální navštívenku. Zvedla mužovu ruku a otiskla jeho palec na papír. Lístek duhově zazářil a jednotlivá slova se probudila k životu. Navštívenky Paláce snů byly vytěpané tak, aby reagovaly na hostův otisk. Pouze kurýr si text na lístku mohl přečíst, a to jenom ve chvíli, kdy se ho dotkne. Laila zastrčila navštívenku do náprsní kapsy jeho saka, a než

se nápis na krémovém papíře rozplynul, naposledy po něm přešla očima:

Palác snů

Boulevard de Clichy 90

Řekni, že tě posílá Énigme...

Pozvánka na večírek se mohla zdát jako chabá cena útěchy, avšak tato nebyla jen tak ledajaká. Palác snů patřil k nejvyhlášenějším pařížským kabaretům a příští týden se tam konala oslava stého výročí Francouzské revoluce. Cena vstupenek se na černém trhu vyšplhala do závratných výšin, přestože celá Paříž mnohem více žila blížící se Světovou výstavou, která oslavovala vedoucí postavení Evropy a vynálezy, jež měly kontinentu vydlážit cestu do nového století. Hotel Eden praskal ve švech.

„Nejspíš si to nebudeš pamatovat, ale kdyby náhodou ano, objednej si v Paláci jahody v čokoládě,“ poradila Laila poslíčkovi. „Jsou naprosto božské.“

Sklouzla pohledem ke kyvadlovým hodinám. Půl deváté. Séverin s Enriquem se měli vrátit nejdříve za hodinu, ale Laila přesto neustále sledovala čas. Hrud' se jí svírala očekáváním i nadějí. Její pátrání po jisté starodávné knize ustrnulo na mrtvém bodě a Laila se poslední dva roky zoufale snažila objevit jakékoli další vodítko. Tato mapa by mohla být odpovědí na její modlitby. *Budou v pořádku*, opakovala si. V získávání akvizic nebyli žádnými nováčky. Laila se k Séverinovi přidala v době, kdy se teprve snažil obnovit rodinný majetek. On jí na oplátku pomáhal s pátráním po knize, o níž věděla pouze to, že ji vlastní Babylonský řád. Neznala dokonce ani název.

Získání mapy k pokladu ukryté uvnitř kompasu znělo ve srovnání s jejich předchozími kousky docela snadně. Laila

si stále ještě živě vybavovala, jak v honbě za starodávným diadémem uvízla v sopce na ostrově Nisyros. Tento přírůstek do jejich sbírky byl však jiný. Jestliže se Enriqueho výzkum a Séverinovi informátoři nemýlili, pak by malý čínský kompas mohl navždy změnit životy jich všech. Přesněji řečeno by Laile mohl pomoci si tento život uchovat.

Z roztržitosti si uhladila šaty.

A to neměla dělat.

Bezděčné doteky byly ty nejhorší. Stačila chvilka nepozornosti a náhle se Laile do mysli zařízly vzpomínky uniformy: *okvětní lístky chryzantém na zvlhlém lemu, brokátové potahy kočáru, ruce složené v modlitbě a pak...*

Krev.

Samá krev, kočár překoceny, polámané kosti pronikající látkou...

Laila sebou trhla a ucukla ruku, ale bylo už pozdě. Vzpomínky šatů ji polapily a nechtěly pustit. Laila pevně sevřela víčka a štípala se do holé kůže. Bolest se jí prohnala myšlenkami jako rudý plamen a ona se jí chytila, jako by ji trýzeň mohla vyvést z temnoty. Když vzpomínky konečně zeslábly, otevřela oči. Rozechvělou rukou si stáhla rukáv šatů, stále otřesená z toho, jak látku nechtěně přečetla.

Na okamžik zůstala schoulená na podlaze a objímala si skrčená kolena. Séverin nazýval její schopnost „nedocenitelnou“ ještě předtím, než mu Laila prozradila, *proč* z předmětů dokáže číst. Když se důvod dozvěděl, neřekl nic, ať už za jeho mlčení mohlo překvapení, nebo zděšení. Séverin byl jediný, kdo věděl, že Lailin dotek umí z předmětů vytahovat jejich utajenou minulost. Nedocenitelná, nebo ne, tato její schopnost nebyla... normální.

Ona nebyla normální.

Laila se na rozklepaných nohou postavila a vyklouzla z apartmá na chodbu.

Na schodišti pro personál se svlékla z šatů pokojské a oblékla si svou obnošenou kuchyňskou uniformu. Druhá hotelová kuchyň byla určená výhradně k pečení a večer patřila jí. Na jevišti v Paláci snů měla vystoupit znovu až za týden, a proto mohla teď veškerý svůj volný čas věnovat druhé práci.

Proplétala se úzkými chodbami Edenu, kde kolem ní probíhali sluhové s podnosy obloženými chlazenými ústřicemi a polévkovými mísami, v nichž plavala křepelčí vejce. Chodbou se linula vůně jejich vyhlášeného kohouta na víně — burgundské, máslo a česnek. Bez paruky a masky v Laile kabaretní hvězdu vystupující pod přezdívkou Énigme nikdo nepoznal. Tady byla jen další služebnou.

V kuchyni určené pro pečení byla sama, a tak si mohla v klidu prohlédnout mramorový pult, na němž stály kuchyňské váhy, miska s jedlými perlami, dekorační štětce a od dnešního odpoledne také metr a půl vysoký *croquembouche*. Laila se od rána trápila s odpalovaným těstem, které plnila sladkým krémem a pak z něj vytvářela dokonalé kuličky. Ty následně namáčela v karamelu a skládala z nich pyramidu. Nyní už musela dezert jen dozdobit.

Eden získal už celou řadu kulinářských ocenění — Séverin by se s ničím menším nespokojil — avšak hosté nejvíce opěvovali zdejší moučníky. Lailiny výtvořky byly naprosto jedinečné, a to se dívka ani nemusela uchylovat k tepectví. Dokázala vyrobit dorty ve tvaru tančících balerín, s vlasy z cukru a jedlého zlata a krémovou pokožkou pokrytou sladkým perlovým prachem.

Hosté její dezerty označovali za „božské“. A přesně tak se Laila v kuchyni i cítila. Jako bohyně zkoumající střípky vesmíru, který ještě nevytvořila. V kuchyni se jí dýchalo o něco volněji. Cukr, mouka a sůl nenesly žádné vzpomínky. Zde nebyl její dotek nijak výjimečný, byl to dotek jako každý jiný.

Hodinu nato dokončovala poslední drobnosti, když vtom se dveře do kuchyně rozletěly dokořán. Laila si povzdechla, ale nevzhledla. Věděla, kdo vešel.

Rok poté, co Laila začala se Séverinem pracovat, hrála právě s Enriquem karty v observatoři, když vtom dovnitř vpadl Séverin se špinavou, podvyživenou polskou dívkou v náručí. Složil ji na pohovku a představil ji jako jejich novou konstruktérku, nic víc. Až později se Laila o dívce s neobyčejně modrýma očima dozvěděla víc. Zofia se narodila se vzácnou schopností tepat všechny kovy, a navíc měla hlavu na čísla. Přesto ji vyhodili z univerzity a zatkli za žhářství.

Po svém příchodu do Edenu Zofia mluvila jen se Séverinem a o ostatní nejevila sebemenší zájem. Jednoho dne si Laila všimla, že z moučníků, které nosí na schůze, Zofia pečlivě vybírá pouze bezbarvé sušenky a zbytku se ani netkne. Dalšího dne jí proto Laila nechala za dveřmi pokoje talíř oněch sušenek a tak to dělala celé tři týdny, dokud jí v tom jednou nezabránila hora práce, která ji uvěznila v kuchyni. Když po hodinách pečení konečně otevřela dveře, aby trochu vyvětrala, našla za nimi stát Zofii s prázdným talířem a tázavým pohledem. To bylo před rokem.

Nyní Zofia beze slova popadla čistou mísu, naplnila ji vodou a do poslední kapky vypila. Potom si otřela ústa rukávem a sáhla do misky s polevou. Laila jí zlehka klepla přes prsty válečkem, avšak Zofia jí věnovala jediný výmluvný pohled a stejně inkoustem potřísněné prsty do polevy strčila. O chvíli později začala bezmyšlenkovitě srovnávat odměrky podle velikosti. Laila trpělivě vyčkávala. Zofia se s člověkem nedala do řeči jen tak, obvykle skočila po hlavě do nějakého tématu a toho se držela, dokud ji to nepřestalo bavit.

„Založila jsem v pokoji toho kurýra pár drobných požárů.“

Laila vyklouzl zdobící štětec z ruky. „Cože? Mělas ho vzburdit zpovzdálí! Nemělas v tom apartmá být!“

„Opravdu? Založila jsem je z chodby. Jsou to prťavé ohýnky.“ Při pohledu na Lailin zděšený výraz Zofia náhle změnila téma. Ačkoli jí to možná vůbec náhle nepřipadalo. „Nemám ráda krokodýlí svalstvo. Séverin chce náhražku masek sfinxů...“

„Ještě k tomu ohni —“

„...jenže ta maska se odmítá přizpůsobit lidským grimasám. Musím to nějak vyřešit. Jo a taky potřebuju novou tabuli.“

„Co se stalo s tou předchozí?“

Zofia se zadívala na misku s polevou a pokrčila rameny.

„Rozbilas ji,“ domyslela si Laila.

„Spadl mi na ni loket.“

Laila zavrtěla hlavou a hodila po dívce čistou utěrku. Zofia se na látku zmateně zamračila.

„K čemu je mi hadr?“

„Máš na obličejí střelný prach.“

„A?“

„A je to lehce znepokojivé, drahoušku. Utři si ho.“

Zofia si přejela utěrkou po tváři. Neustále byla od něčeho umouněná, jako by v jednom kuse vstávala z popela nebo plamenů, což jí v Edenu vyneslo přezdívku „Fénix“. Zofii to nijak zvlášť nevadilo, třebaže šlo o mytické zvíře. Očistila si obličej a okraj utěrky se přitom zachytil o její nezvyklý náhrdelník, který vypadal jako propojené špičky nožů.

„Kdy se mají vrátit?“ zeptala se Zofia.

Laila ucítila bodnutí úzkosti.

„Enrique se Séverinem? Měli by tu být kolem deváté.“

„Musím si vyzvednout poštu.“

Laila se zamračila. „Tak pozdě? Venku už je tma, Zofie.“

Zofia se dotkla náhrdelníku. „Já vím.“

Hodila Laile utěrku, ta ji zachytila ve vzduchu a plynule ji přehodila do dřezu. Když se otočila zpět, zjistila, že Zofia nabírá lžičkou obrovské sousto polevy.

„Hej, Fénixi, tohle budu ještě potřebovat!“

Zofia si strčila lžičku do úst.

„Zofie!“

Konstruktérka se zazubila, potom rozrazila dveře a odběhla se lžičkou stále trčící z úst.

Laila dokončila dezert, potom uklidila kuchyň a odešla. Nebyla oficiální šéfkuchařkou přes dezerty a ani se jí netoužila stát. Vyhovovalo jí pracovat jen pro radost. Když se jí nechtělo nic tvořit, nemusela.

Zvuky Edenu k ní s každým krokem doléhaly hlasitěji – smích odrážející se od křišťálových kapek lustrů a sklenic se šampaňským, šum tepaných mūr a jejich vitrážových křídel, která v letu vrhala barevné odlesky. Laila se zastavila před Merkurovým kabinetem, sbírkou kovových schránek, do nichž se ukládaly vzkazy a pošta. Laila odemkla svou, aniž by čekala, že v ní cokoli najde, její prsty však přejely po čemsi, co na dotek připomínalo chladné hedvábí. Byl to černý okvětí lístek připíchnutý k papíru s jediným slovem:

Závist.

Ten stěsnaný, šikmý rukopis by poznala kdekoli, dokonce i bez květiny: Tristan. Silou vůle potlačila úsměv. Koneckonců se na něj pořád zlobila, přestože dárek odmítnout nehodlala.

Obzvlášť ne takový, který vytepal.

Vytepal. I po dvou letech v Paříži jí to slovo znělo zvláště. V říších a královstvích na Západě Tristanovy a Zofiiny schopnosti nazývali „tepectvím“, avšak v ostatních kulturách nesly jiná jména. V Indii se jim říkalo *chótá sáns*, malý dech, neboť pouze bohové mohli něčemu vdechnout skutečný život a toto umění bylo jen drobným střípkem moci stvoření. Bez ohledu na pojmenování šlo ale stále o tentýž dar.

Existovaly dva druhy tepeckého nadání: duševní a hmotné. Tepec s předpoklady pro ovládání hmotných věcí mohl pracovat s jedním ze tří skupenství: s kapalinami, plyny, nebo pevnými látkami. Jak Tristan, tak Zofia měli dar hmotného tepectví – Zofia dokázala ovládat pevné skupenství, hlavně kovy a krystaly, zatímco Tristan měl cit pro kapaliny, především pak tekutiny přítomné v květinách.

Věškeré tepectví svazovaly tři podmínky: síla umělcovy vůle, konkrétnost jeho uměleckého záměru a vlastnosti zvoleného živlu či předmětu. Což znamenalo, že osoba se schopností tepat hmotu a nadáním pro kameny by se bez znalosti chemického složení konkrétního kamene, s nímž si přála manipulovat, nikam nedostala.

Nadání se projevovalo už v dětství, nejspíše do třinácti let. Pokud si dotyčný chlapec nebo dívka přáli tepectví věnovat, mohli studovat buď na jedné z mnoha škol, nebo mohli rovnou vstoupit do učení k jinému tepci. Zofia s Tristanem však zvolili úplně jinou cestu. Zofii ze školy vyhodili, než dostala šanci pořádně se vyučit. A Tristan? Inu, ten žádné vzdělání nepotřeboval. Jeho krajinářské umění vypadalo jako hořečný sen nějakého přírodního ducha. Bylo divoké a nádherné a Paříž se ho nemohla nabažit. V pouhých šestnácti letech měl mladík na čekacích listinách stovky jmen.

Laila si kdysi říkala, proč asi Tristan v Edenu zůstává. Původně se domnívala, že za to může loajalita k Séverinovi nebo

možná skutečnost, že Tristan může v Edenu chovat ty svoje otrěsné pavouky, ale jakmile Laila vstoupila do zahrad, pochopila. Cítila těžkou vůni květin i divokost zeleně rozpínající se v houstnoucí tmě a došlo jí, že všichni Tristanovi klienti na něj vyvíjeli příliš velký tlak. Měli spoustu pravidel, například jako klan Koreů, který si u něj objednal několik ozdobných keřů na nadcházející slavnost. V Edenu tomu tak nebylo. Tristan Séverina zbožňoval jako bratra, ale zůstával především proto, že pouze zde mohl povolit uzdy představitosti.

Sotva Laila vkročila do zahrad Edenu, ocitla se v Tristanově fantazii. Navzdory jménu hotelu nepředstavovaly zahrady žádný ráj, spíše labyrint hříchů. Přesněji řečeno všech sedmi smrtelných.

První zahrada zastupovala Chtíč. Z dutých úst zdejších soch tryskaly květy. Kleopatra v jednom koutě kašlala rudé amarylky a růžové sasanky. V dalším Helena Trójská šeptala ostálky a máky. Laila se proplétala labyrintem a nikde neotálela. Minula Obžerství, kde na stropě kvetly rostliny vonící po ambrózii, a sotva k nim člověk vztáhl ruku, pevně sevřely okvětní plátky. Potom následovala Chamtivost, kde každou štíhlou rostlinu obepínalo zlaté pouzdro. Pak proběhla Leností, kolem ploužících se keřů a rovnou do Hněvu vyzdobeného sytými, útočnými barvami. V Pýše se propletla mezi gargantuovskými pohyblivými keři ve tvaru zelených jelenů s kvetoucím parožím a vznešených lvů s hřívami z jasmínu a pak konečně dospěla do Závisti. Do očí ji udeřila záplava zeleně, charakteristické barvy zmíněného hříchu.

Zastavila se u tezkatových dveří opřených nedaleko vchodu. Neznalým očím tezkat připadal jako obyčejné zrcadlo, třebaže vylepšené nádherným rámem z pozlacených břechtanových listů. Podle Zofie se dal tezkat od běžných zrcadel rozoznat jen pomocí ohně a fosforu. Laila však naštěstí podobný

test provádět nemusela, poněvadž věděla, jak dveře otevřít. Zmáčkla čtvrtý lístek břecťanu na levé straně rámu, který sloužil jako tajná klika, a vzápětí se její obraz rozvlnil a stříbro v zrcadle zprůhlednělo.

Uvnitř se nacházela Tristanova dílna. Laila se nadechla vůně hlíny a kořenů. Zdi pokrývala terária, dokonalé krajiny vtěsnané do miniaturního prostoru. Tristan je vyráběl s téměř nutkavou potřebou. Když se ho na to jednou Laila zeptala, vysvětlil jí, že by si přál, aby byl celý svět jednodušší, menší a vešel se člověku do dlaně.

„Lailo!“

Tristan k ní vykročil se širokým úsměvem v kulaté tváři. Byl celý od hlíny, ale Laila ke své úlevě nikde neviděla jeho obrovského pavoučího mazlíčka.

Tristanův úsměv neopřetovala. Namísto toho povytáhla obočí. Tristan si otřel ruce do zástěry.

„Aha... ty se pořád zlobíš?“ zeptal se.

„Ano.“

„A udobřím si tě dárkem?“

Laila zvedla bradu. „To záleží na dárku. Ale nejprve... Víš, co chci slyšet.“

Tristan neklidně přešlápl. „Omlouvám se.“

„Za?“

„Za to, že jsem strčil Goliáše do tvého toaletního stolku.“

„A kam Goliáš a potažmo všichni tvoji mazlíčci a potvory patří?“

Tristan vykulil oči. „Ehm... Ne do tvého pokoje?“

„V podstatě.“

Mladík se otočil ke stolu, který z půlky zabíralo obrovské ojíněné terárium. Nadzvedl víko a odhalil jedinou, temně fialovou květinu. Křehké okvětní plátky vypadaly jako kousky noční oblohy, sytě fialová sametová temnota prahnoucí po světle hvězd.

Laila je opatrně pohladila konečky prstů. *Mají skoro stejný odstín jako Séverinovy oči*, napadlo ji a rychle rukou ucukla.

„*Voilà!* Pohled' na svůj dárek, vytepaný z kousku hedvábí z tvého kostýmu... Jednoho z těch, co ses chystala vyhodit,“ vykoktal Tristan, když si všiml jejího zděšeného pohledu.

Laila si oddechla.

„Takže... je mi odpuštěno?“

Moc dobře věděl, že ano, Laila se však přesto rozhodla potrápít ho ještě o trochu déle. Klepala špičkou boty a s našpulenými rty sledovala, jak se Tristan kroutí.

„Dobrá,“ vydechla nakonec.

Tristan si radostně povyskočil a Laila už se dál nedokázala ubránit úsměvu. Kdo by těm obrovským šedým kukadlům odolal?

„Málem bych zapomněl! Mám nový vynález, který jsem chtěl ukázat Séverinovi. Kde je?“

Lailin výraz nepotřeboval žádná slova. Tristanův úsměv pohasl.

„Ještě se nevrátili?“

„Zatím,“ zdůraznila Laila. „Neboj se. Víš, že tyhle věci potřebují čas. Nechceš jít dovnitř? Udělám ti něco k jídlu.“

Tristan zavrtěl hlavou. „Možná později. Musím zkontrolovat Goliáše. Myslím, že se necítí dobře.“

Laila se neptala, jak dokáže Tristan rozeznat citové rozpořování tarantule, namísto toho beze slova převzala svůj dárek a vydala se zpět k hotelu. Cestou bojovala s návalem úzkosti. Kyvadlové hodiny na vrcholku schodiště odbily desátou a Laila vnímala každý úder až do morku kostí. Už měli být zpátky.

Něco se pokazilo.

Enrique

Enrique se mračil námahou, jak ze všech sil držel medvědovy čelisti. „Vzpomínáš, jak jsi tvrdil, že tohle bude zábava?“

„Nepočká to?“ procedil Séverin skrz zaťaté zuby.

„Asi bude muset.“

Enrique se snažil odlehčit atmosféru, ačkoli mu rozhodně do smíchu nebylo. Onyxový medvěd pevně svíral Séverinovo zápěstí a s každou další vteřinou se jeho zuby zakusovaly hlouběji. Séverinovi začala po paži stékat krev. Zanedlouho mu socha ruku uhryzne úplně.

Alespoň že se do všeho nevložil smaragdový orel klanu Koreů. Ten totiž mohl v případě „podezřelé činnosti“ obživit a zasáhnout, přestože se nejednalo o předmět, který měl strážit. Enrique už málem odříkal tichou děkovnou modlitbu, ale vtom zaslechl slabounké zavřísknutí a vzápětí se mu o tvář otřel závan větru z mávajících křídel.

Hm, tak nic.

„To byl ten orel?“ Séverin sebou škubl.

Nedokázal se otočit a přesvědčit na vlastní oči.

„Ne, vůbec ne,“ vyhrkl Enrique.

Orel před ním naklonil hlavu a Enrique znovu pořádně zabral, aby mohl Séverin ruku ze sevřených čelistí vytáhnout. Séverin zasténal bolestí.

„Ne, to nepůjde,“ zasípal. „Uvázl jsem. Musíme ho uspat.“

Enrique byl stejného názoru, zůstávalo ovšem otázkou, jak to udělat. Tepaná zvířata byla příliš nebezpečná na to, aby se

mohla jen tak prohánět po venku, a proto museli všichni umělci při výrobě přidat pojistku známou jako „somno“. I kdyby ji však Enrique objevil, mohla být chráněná heslem. Ba co hůř, pokud by Enrique čelisti pustil, rozdrtily by Séverinovo zápěstí o to rychleji. A pokud se navíc odsud oba nedostanou do osmi minut, všechna tepaná zvířata budou jejich nejmenší starostí.

Séverin zabručel. „No ovšem, jen si dej načas. Vždycky jsem si přál umřít pomalou, mučivou smrtí.“

Enrique čelisti pustil, zhluboka se nadechl a obešel onyxového medvěda kolem dokola. Poskakování blížícího se smaragdového orla ignoroval. Přejel dlaněmi po medvědově těle až dolů k černým patám a chodidlům. Nic.

„Enrique,“ vydechl Séverin a poklesl v kolenou.

Z tlamy zvířete vytékaly stroužky krve. Enrique tlumeně zaklel a zavřel oči. Zrak mu nepomůže. Ve zšeřelé místnosti musel slova na medvědovi beztak nahmatat. Přejel prsty po jeho zádech i bříše a vtom konečně objevil cosi u kotníků. V kameni byly drobné rýhy, pravidelné a dost blízko u sebe na to, aby se mohlo jednat o písmena. Enrique nápis přečetl konečky prstů.

Fiduciam in domum.

„Věř klanu,“ přeložil slova Enrique. Potom formuli šeptem zopakoval a přehrával si v hlavě několik různých scénářů. „Já... já mám nápad.“

„Jsem jedno ucho,“ vysoukal ze sebe Séverin.

Medvěd zvedl těžkou tmavou tlapu, jež vrhla stín na Séverinovu tvář.

„Musíš... musíš mu důvěřovat!“ zvolal Enrique. „Nebojuj s ním! Strč ruku hlouběji!“

Séverin bez váhání poslechl, napřímil se a vrazil medvědovi zápěstí dál do tlamy. Zbytečně, ruka zůstala uvězněná.

Séverin zavrčel a vrhl se proti soše, až mu s rupnutím vyskočilo rameno z kloubu. Enrique bolestivě vnímal každou vteřinu. A právě v tu chvíli orel vzlétl. Zakroužil nad místností a pak se na ně snesl s roztaženými pařáty. Enrique se jen taktak stačil přikrčit, přesto ho drahokamové pařáty škrábly do krku. Příště už nebude mít tolik štěstí. Orel znovu zaútočil, chňapl Enriqueho a zvedl ho do vzduchu. Enrique pevně sevřel víčka.

„Pozor na vlasy —“ vyhrkl, ale náhle se ocitl znovu na zemi. Odvážil se pootevřít oči a spatřil nad sebou prázdný strop. Za zády slyšel šoupání pařátů po podstavci. Zvedl se na lokty a ohlédl se.

Orel se vrátil na své místo a strnul.

Séverin se bez dechu postavil na nohy. Jednou rukou si sevřel zápěstí a pak škuhl paží dopředu. Kloub s hlasitým cvaknutím vklouzl zpět do jamky a Enrique se zašklebil. Séverin si otřel krev do kalhot a tepaný kompas nechal v medvědově tlamě. Zvíře padělek sice poznalo, ale s trochou štěstí by ho nemusel rozeznat nový majitel.

„Uf,“ vydechl konečně. „Aspoň to nedopadlo jako na Nisyru.“

„Děláš si srandu?“ zaskřehotal Enrique a rozběhl se za přítelem ke dveřím. „Tvrdil jsi, že to bude hračka. Brnkačka bylo tuším to slovo, cos použil!“

„Však nám to na nervy zabrnkalo, ne?“

„To má být vtip?“ vyštěkl na něj Enrique. „Uvědomuješ si, že máš ruku napadrt?“

„Všiml jsem si.“

„A málem tě sežral medvěd.“

„Nebyl skutečný.“

„Ta amputace by byla skutečná až až.“

Séverin se jen zašklebil. „Tak za chvíli,“ rozloučil se a vklouzl ze dveří.